

den sidste Tid havde hersket en lille Misstemning mellem Emanuel og Moderen, fordi Emanuel følte sig ilde berørt af, at Else bestandig talte om Guttens Død som noget lige saa selvfølgelig, som hans Sygdoms Ufarlighed altid før havde været for hende. Ganske vist opfattede han ogsaa selv alt, hvad der var sket, som et uafvendeligt Udslag af Guds uudgrundelige Vilje; men han syntes dog, at hun i det mindste burde være bleven noget forundret, siden det var hende, der mer end nogen anden havde bestyrket ham i hans forhaabningsfulde Syn paa Guttens Tilstand.

„Men Avisen . . . Avisen, Mutter!“ raabte nu Anders Jørgen, der atter havde famlet sig hen til sin Armstol og sat sig rigtig tilrette for at kunne hengive sig til den forestaaende Nydelse.

„Ja, nu kommer jeg, Fatter. Jeg skal barestens slaa Mælken op til Kalvene . . . Har du hørt noget til Ole?“

„Nej jeg har mente ikke. Han er vist kørt til Mølles med det samme. Du har vel husket at gi'e Grisene?“

„Ja vist har jeg saa,“ sagde Else og viste sig i det samme i Døren, i Færd med at binde et Forklæde om sit omfangsrige Liv.

„Nu skal vi høre!“ udbrød den Gamle straa-